

under det Lovforslags Behandling, som vi allerede ere færdige med. Jeg skal kun derom sige, at der i Paragrafferne om Ejendomsskyld er en aabenbar meningsforstyrrende Misforstaaelse, idet man i disse Paragraffer gennemgaaende tager Ordet „Ejendomsskyld“ i Betydningen af den Sum, hvortil de skattepligtige Ejendomme vurderes, medens „Ejendomsskyld“ i Finansministerens og i Landstingets Forslag om Ophævelse af Gammelskatter m. m. tages i en anden Betydning, nemlig i Betydning af Skatten, der svares af Vurderingssummen. Det undrer mig, at man ikke har været opmærksom herpaa, men det er af den Slags Fejl, der ville være meget lette at rette, hvis man overhovedet paa dette vanskelige Punkt maatte komme til Forstaaelse med Landstinget.

Jeg skal nævne, at Forslagets § 30 om Begrænsningen af de faste Ejendomsskatter til Kommunerne er et ganske umuligt Forslag. Det er ganske umuligt at sætte bestemte Grænser for, hvor stor en Del af Kommunerens Skatter der maa lignedes paa den faste Ejendom. Der maa, ligesom der er nu, være nogen Bevægelighed. Den ærede Indenrigsminister mente under Behandlingen af Skattekommissionens Forslag, at han vilde gøre et Forsøg paa at finde en Maade, hvorpaa man kunde fikserer Hartkornsskatten. Den ærede Minister mente, og mener utvivlsomt endnu, at han i det Forslag, han forelagde Landstinget, havde fundet en saadan Maade, og vil rimeligvis ogsaa sige, at Landstinget i sin § 30 har fundet en saadan Maade. Men dette er slet ikke noget af det, man har forstaaet ved Fiksering af Hartkornsskatterne. Naar man har talt om Fiksering af Hartkornsskatterne, har man altid derved forstaaet en Fiksering af de faste Ejendomsskatter i Kommunerne. Man fikserer ikke Hartkornsskatterne ved at indføre en anden Ejendomsskat i Kommunerne, som ikke er fikseret, og man fikserer ikke Hartkornsskatterne ved at afskaffe dem og kalde dem noget andet, samtidig med at man udvider Beskatningen til en Del Ejendomme med lidet eller intet Hartkorn.

Mod § 31 har jeg den Indvending, at man ved dette Forslag for Fremtiden vil komme dertil, at alt, hvad der skulde bruges i Amtskommunerne, skulde udskrives paa de faste Ejendomme. Man vilde altsaa komme bort fra den gode og nyttige Regel, man har nu, at Amtsraadene ere berettigede til at skaane de faste Ejendomme for en Del Udskrivningsbeløb og

ligne det paa Kommunerne efter visse nærmere Regler.

Angaaende Forholdene i Kjøbenhavn, set for sig alene i § 32, skal jeg ikke udtale mig, da det paa en saa fortræffelig Maade allerede er fremstillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), der jo ifølge sin Stilling til Kjøbenhavns kommunale Forhold i første Række har Lejlighed til at være bekendt dermed. Navnlig kan jeg fuldt ud slutte mig til ham efter den Tilføjning, som han blev foranlediget til at gøre, og hvoraf det jo vil ses, at der her slet ikke er Tale om, at man ved at gøre Indvendinger mod § 32 i dette Forslag vil beskytte Ejendommene i Kjøbenhavn mod at komme til at svare lige saa fuldt en Skat til Statskassen til enhver Tid som den, man forlanger af Ejendommene uden for Kjøbenhavn. Derimod finder jeg Grund til at henlede Opmærksomheden paa, at Forslagets § 32 med Hensyn til Købstæderne farer frem med en Glubskhed mod en Række Medborgere i de danske Købstæder, som er ganske utrolig og hidtil uset i Forslagene. Forslaget giver nemlig Købstadkommunalbestyrelserne Ret til med Indenrigsministerens Samtykke — et Samtykke, der naturligvis ikke vil blive nægtet, naar Loven aabner Adgang til at give det — at udskrive, saa vidt jeg mindes, en fuld Trediedel af samtlige Kommunens Udgifter paa de faste Ejendomme. Nu er der jo ifølge de gældende købstadkommunale Regler Ejendomsskatter eller Grundskatter i Købstæderne, men disse Ejendomsskatter udgøre et forholdsvis meget ringe Beløb. Ved dette Lovforslag aabnes der Adgang til at vælte i det hele $\frac{1}{3}$ af de købstadkommunale Udgifter over paa Grundejerne i Købstæderne alene. Jeg ved ikke, hvad Grundejerne i Købstæderne have gjort, men de maa have gjort noget meget uarigtigt, siden man vil straffe dem saa haardt. Nej, saa var Skattekommissionens Forslag noget ganske andet. Det gav Købstadbørgerne de selv samme Goder som dette Lovforslag og Nedsættelser endog i noget højere Maal end det her foreliggende For-

Rettelser.

Sp. 3422, L. 20 f. n.: „0— $\frac{1}{4}$ Td.“, læs: $\frac{1}{4}$ —1 Td.“

— 3423, L. 22 f. n.: „46,08“ læs: „46,8“.

— — , L. 6. f. n.: „ $\frac{1}{6}$ —2 Skpr.“ læs: „2 Skpr.“